

Nr 189

Av herr Svenning m. fl., *angående nedskrotning av bilar.*

(Lika lydande med motion nr 161 i Första kammaren)

På åtskilliga ställen i vårt land börjar framträda en företeelse, som sedan länge är känd i andra länder, särskilt USA, nämligen anhopning av kasserade bilar på vissa platser, som fått namnet bilkyrkogårdar. En stor sådan finnes vid Vaksala kyrka utanför Uppsala, och mindre upplag av skrotbilar börjar uppkomma på många ställen i landet. En diskussion om hur denna utveckling skall kunna hejdas har inletts, och i Landskommunernas tidskrift (nr 5, 1959) har redaktören Bo Rosén gjort ett värdefullt inlägg.

Då en kasserad bil representerar ett metallvärde av minst 100 kr., innebär det år 1959 till omkring 35 000 beräknade antalet skrotbilar, vilket antal antas komma att stiga till omkring 170 000 år 1970, en avsevärd nationalekonomisk tillgång, varför tillvaratagandet av dessa bilar redan på grund härav synes vara ett allmänt intresse. Härtill kommer förfulningen av landskapet genom bilkyrkogårdar och den omständigheten, att bilvraken och särskilt stoppningarna i bilarnas sittdynor lämpar sig väl för råttors anordnande av boplatser. Frågan om en reglering av skrotbilarnas tillvaratagande eller sättet för att bli av med dem har därför också hälsovårdande intresse.

Anledningen till att det i så många fall icke synes komma i fråga att försälja en kasserad bil till en bilskrotfirma synes vara den, att det inte anses löna sig för en firma av detta slag att hämta en skrotbil på ett större avstånd än ett par mil, även om säljaren icke begär någon ersättning för densamma. Risken för uppkomsten av s. k. bilkyrkogårdar synes därför huvudsakligen drabba landsbygden, även om problemet börjat bli aktuellt även i städernas utkanter.

Risken för landsbygden är så mycket större som föreskrifterna i 50 och 51 §§ hälsovårdsstadgan, vilka avser renhållningen av yttre utrymmen till gårdar och bortforslande av orenlighet och avfall till allmän avstjälpningsplats eller destruktionsanläggning, endast gäller för hälsovårdstötort. Visserligen synes skyldigheten att anordna allmänna avstjälpningsplatser enligt 53 § hälsovårdsstadgan åligga varje kommun. I kommentaren till denna paragraf (proposition nr B 46/1958) heter det: »Kommuns skyldighet att anordna allmänna avstjälpningsplatser innefattas i dess allmänna åligganden avseende hälsovården enligt 1 § departementsförslaget». Denna kommentars fortsättning: »Denna skyldighet kan icke av t. ex. en industriidkare med fog åberopas som grund för ett yrkande att kommunen skall anordna avstjälpningsplats för avfall från industrin», har emellertid tolkats så, att avstjälp-

ningsplatserna endast vore avsedda för hushållsavfall och alltså icke för bl. a. skrotbilar. Bortsett från att åtminstone en del större tätorter med renhållningsverk icke vägrar mottaga bilvrak synes ett klarläggande av frågan om rätt att deponera bilvrak på avstjälningsplats vara önskvärt.

I städerna tillgår kasserandet av en bil ofta så, att ägaren placerar bilen på en avsides liggande gata, parkeringsplats eller annat lämpligt område i stadens utkanter och därefter avlägsnar alla identifieringsmärken. Gatukontoret eller polisen nödgas då ta hand om vraket och placera det på en avstjälningsplats, varpå renhållningsverket efter iakttagande av bestämmelsen om sex månaders förvaring av hittegoods låter försälja vraket på auktion.

Den till synes enklaste åtgärden för att komma till rätta med i denna motion påtalade missförhållanden synes vara att föreskriva, genom tillägg till 19 § 2 mom. vägtrafikförordningen, att avförande av motorfordon ur bilregistret icke får ske med mindre ägaren i samband med anmälan om definitivt avförande ur bilregistret bifogar intyg från bilskrotfirma, renhållningsverk eller föreståndare för avstjälningsplats eller annan vederhäftig och för här avsett ändamål lämplig person om att skrotbilen omhändertagits på ett tillfredsställande sätt.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta vidtaga lämplig åtgärd för avlägsnande eller minskande av de i denna motion anförda olägenheterna.

Stockholm i januari 1961

Eric Svenning

Erik Adamsson

Joh. Blidfors

Etty Eriksson

Einar Henningsson

Hugo Bengtsson

Nr 190

Av fröken *Elmén m. fl.*, *angående sänkt pensionsålder i vissa fall, m. m.*

(Lika lydande med motion nr 158 i Första kammaren)

Stockholm den 24 januari 1961

Brita Elmén

John R. Anderson

Elias Jönsson

Ingrid Gärde Widemar

i Ingemarsgården